Я на сторожі коло їх
Поставлю слово.
Шевченко

Мовчки предки наші в полі,
Мовчки спочивають,
Тільки чорнії могили
З вітром розмовляють.

Спочивають, дожидають
Праведного суду,
Що судити Україну
Рідне слово буде.

Вже судили княжі віча,
Панські трибунали,
І перевертні гетьмани
Ради радували.

Радували, — утікала
Правда з того суду,
Багатились підмовлянням
На перелюб люду.

Радували, продавали
За маєтки волю,
Засівали головами
Безголів по полю.

Засівали, насипали
Пам'ятні могили,

В тих могилах рідним трупом
Правду придушили.

А неправду поруч себе
За столом саджали,
Не вином, людськими слізьми
Кубки ісповняли.

Ой пануйте ж, бенкетуйте,
Ми ждатимем суду.
Що судити Україну
Рідне слово буде.

Рідне слово, божа правдо!
Як мала дитина,
Тебе стала промовляти
Хирна Україна.

Промовляє, — оживає,
Згнічений морозом
Непозичений у німця
Український розум.

Схаменуться, стрепенуться
Стуманілі люде:
Рідне слово, рідний розум,
Рідна й правда буде.

Без напасті завоює
Города і села,
І над людьми зацарює,
Приступна й весела.

І засвітить серед хати
Світло благодатне,
І, як мати, буде дбати
Про сирітство хатнє.

І ходитиме всевіда
З хати до палати,
Щоб убогого сусіда
З багачем з'єднати.

Рідна правдо, люба радо,
Тихому одрадо,
За єдиность і братерство
Праведна наградо!

В дусі правім будем вічно
Об тобі молитись,
Духом правди з ворогами,
Поки духу, битись.